

Передплата

на «РУСЛАНА» вносить:

в Австрії:

на цілий рік 20 кор
на пів року 10 кор
на чверть року 5 кор
на місяць 1-70 кор

За границею

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Посильове число по 10 сот.

РУСЛАН

«Вірнеш ми очи і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости, віра не возьмеш, бо руске ми сердце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудни.

Редакция, администрация і ексспедиція «Руслана» під ч. І. п. Домбровського (Хорулицьки). Експедиція місцеві в Агенції Соколовського в писарці Гавелана.

Ревониси звертає ся лише на попередні застереження. — Рекламіні неопечатані візні від порта. — Оголошена звычайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надсланим» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні доносеня по 30 с. від стрічки.

З угорського боєвища виборчого.

(X) Угорські вибори соймові починають ся вже 26. с. м., а мають бути скінчені 4. лютого. Як ми вже зазначили, веде ся боротьба виборча з небувалим доси завзятим і то так по стороні опозиції, як і по стороні правительства, бо обидві сторони свідомі сего, що в тих днях рішає ся справа не лише самих мандатів соймових. До степенювання завзяття і пристрасти в сій боротьбі причиняє ся також і непевність єї висліді. Очевидно виходить серед сєї боротьби сильний напір і погроза не лише від правительства, але й від опозиції на виборців, а сєй напір тим успішнійший, чим більше встанованє їх загисимє від тих чинників. А треба признати, що зєдинена опозиція розпоряджає о много сильнійшим бичем як правительство. Гр. Тіса і єго органи можуть доскулити виборцям адміністраційними пакостями, можуть при роздаваню публичних робіт і достав порохувати ся з виборцям за їх голосованє і длат го легко зрозуміти, що головню торгові і промислові круги доставлять прихильників правительственных.

Але опозиція має ще небезпечнійше оружє в руках. Не треба забувати, що около 50—60 ваймогутнійших угорських вельмож в останних часах перебїгло в табор опозиції, а з ними перенїс ся там могутній вплив тих величезних обшарів двірських, від котрих зависимє встанованє соток тисячів родин виборців, а та могутна економічна всевлда вельмож піддержувала дотеперішню систему. Дідич має тисячні способи, щоби принеколити дрібного господаря або хлїбороба голосувати по єго волї: при наймі пасовиєка, продажі дров, ужиткованю доріг і т. и., де може єму доскулити.

Одначе се лише одна сторона сего

впливу опозиції, але ще важнійша є друга сторона — купованє голосів і незвичайна готовість до того угорських вельмож. Вправді за міністерства Сєля ухвалєно закон, що має заporučати чисті вибори, але сєй закон має вельми слабу сторону, когра зовсім нехтує єго вартість. Купованє голосів потягає за собою важкі кари грошеві і вязниці, але також «куплений виборець» підпадає кількамєсячній вязниці, наколи зголосить, що взяв гроші. Ліберальна більшість угорського сойму дуже хитро-мудро ухвалила се, бо певно ніхто не схоче самого себе обжалувати, щоби попасти у вязницю; а коли донос зробіть хто инший, то обжалованє остає безуспішне, позаяк куплений виборець випре ся всего.

Не треба і сєго забувати, що правительственне сторонництво втратило найпоцібнійших і найгорячіших бесідників і борців. Окрім гр. Тіса, котрий і на виборчїм боєвищі визначає ся незвичайною рухливостю і спосібностю, не мають правительственні нікого визначнійшого в своїм таборі. Зєдинена опозиція висуває проти гр. Тіса і инших міністрів найвизначнійші свої сили: «Пєнті» (в середмістї) проти гр. Тіса — гр. Юлія Андрашого, в Сєгєдинї проти міністра рільництва Талїяна — барона Банфіого і т. и. Цікаво буде ще зазначити, що на 9 мільонів населєня в Уго щинї (з Семигородом) припадає лише 970.841 виборців!

Все те однако, так сказатиб, внутрішні справи угорські. Але серед виборчої боротьби виринули прояви, котрі живо доторкують ся австрійських справ. Що при відчитаню престольної річи в королївскім замку в Будї не заїнтонувала сим разом музика «Боже буди покровитель», що замку не прикрашено приписаними доси флягами, щоби не роздратовувати мадярського чєства чорно-жовтими красками, се справи

двірського церемонїалу. Але гр. Тіса, як ми вже також звїщали, заявив у новорічній промові перед своїми прихильниками, що «змаганєм кожного справедливого Угра повинно бути, переважувати точку тяжєсти щораз більше на угорську націю». Вправді від часів старого гр. Юлія Андрашого та точка почала значно на той бїк перехилувати ся, але доси ще ніяке угорське правительство не мало відваги, сєй оклик виписати явно на своїм прапорі. Гр. Тіса запєвняє вправді торжєственно, що стоїть на становищі союзу австро-угорського з 1867 р., але своїм окликом стає з тим в явній суперечности. Дуалїзм Деака мав метою удержати рівновагу обох половиць держави, гр Тіса бажає Австрию приперти до стїни, хоч при тим так великодушний, що дозволяє Австрії на спільні видатки платити 65% і двигати ще роками тягари спільности економічної.

Замітною проявою на виборчїм боєвищі є пробудженє немадярських народностей (розумїє ся окрім Руснів!) Дотеперішня назва «полїтична нація угорска» розливає ся помалу як мрака, а вириває національний хаос. Вправді, семигородські Саси дали заманити ся обїцянками гр. Тіса, що новий шкільний закон, котрий змагає до повного змадярцєня народних шкїл, не буде їх обовязувати, і Саси будуть ставити своїх кандидатів на основі правительственной програми. Але Румуни, котрі від 1881. а властиво 1887. здержували ся від виборів, постановили тепер взяти участь в борбї виборчїй в 40 округах. Між Сєрбами також виривають опозиційні живла і ухвалили ставити кандидатів проти правительства. Також Словаки мають в пяти округах поставити своїх кандидатів. Вправді всі ті змаганя при виборчїй практиці угорській і ординації не кажуть сподівати ся важних успіхів, але всеж се замїтні проя-

Яр. Юлев.

ДІТИ.

Юзьо і Дзюня були дуже пусті і свївольні діти. Звичайно виховані без матери. Проживали, як круглі сироти, у свого діда, старого свїщенника, в селї Ц.

Бавили ся все разом. Юзьо мав девятій рік і ходив до третьої класи сїльської школи, а Дзюня сьмий рік і була ученицею першої класи.

Юзьо був для Дзюні гетьманом. Що тільки розказав своїй сестричці, те она сповнювала слїпо, без намислу. Була би на єго приказ і в огонь скочила. Коли що обоє зброїли, то все відбирала тільки мала, груба Дзюня. Юзьо вмів закружити ся від всього і так підїйти свою сестру, що та єго ніколи не зрадила. Тим чиним уходив Юзьо в очах діда, бабки, трєх тїток і старої ключниці за чємнійшого і «порадїйшого», ніж «пєста» Дзюня.

А було раз так.

В недїлю вечером сидїли вєї на ганку і вели оживлену розмову про недалекий празник. Найбільше говорила тїтка Пракседа і стара ключниця. Пракседа могла перекрычати всіх і через те виходило все на єї.

Я таки кажу — кричала она — що без кухаря обїїде ся. Боже, нас три, панї четверта, мамця пята. І чотирь празники справити можна.

— Що ви, панно Пракседа, рахуєте мене і їмость? Деж нам до роботи! Ми вже старі, не правдаж, прощу їмости?

— Ой, старі, старі — похитала їмость у відповідї головою.

— Що, пане, кажете, га? говорїть пане голосїйше, аби і я чув — відозвав ся старий свїщенник, що не довиджав і не дочував гаразд.

— Та я кажу — почала знова Пракседа — що нам на празник...

— Що се таке? — закричали всі в один голос. В покою роздав ся якийсь глухий лоскот, а рівночасно, як би бренькіт розбитого скла.

— То вже певно діти — крикнула ключниця і перша вбїгла до середини хати.

В кімнатї вже не було нікого. Ключниця завважила тільки в дверях, як виходили до других покоїв, край сїднички втікаючої Дзюні. Серед підлоги лежала в дрібних куснях велика лямпа, а побїч переверненє крісло.

— Ісусе Христе! що они паробили! Яка шкода! — пацькала ся стара ключниця.

Увійшли инші.

— А що таке, пане?

— Що там?

— То хто вив?

— Хто збїв лямпу?

— Ах, моя лямпа!

Позбирали скло, замели підлогу, витєрли нафту і ухвалили укарати діти, а головню пусту дївчину, бож єї сїдничку зобачила ключниця в дверях.

Але діти не приходили.

Надїшов вечір, дітий нема. Чим темнійше ставало на дворі, тим неспокійнійши ставали тїтки, що тихцем ширє любили бїдні сиріточки.

А сирітки сховались тимчасом в густих корчах бзини. Тут з запертим духом чекали, чи хто їх не буде шукати. Коли ніхто не надходив, набрали відваги.

— Ну, переберім ся, бо менї але в твоїх сподєньках, они за сїтні — сказала перша Дзюня.

— А менї в твоїй сїдничці так, як би я був не убраний.

Скинули з себе замінені одяги і надягнули свої.

— О, цілком інакше! що хлопець, то хлопець! А сїдничка фе!

— Тобї фе, а менї вигидїйше в нїй. Що там вузкі і тїсні сподєньки!

Якийсь час мовчали.

— Юзьо, а то що?

ви. Нехай вийде лише кільканадцять послів
немалярських до союму, то се вже буде
важний вилом в дотеперішній системі.

Революційний рух в Росії.

Війна а революція.

Коли над Шагом запанувала тишина, тоді
прийшло ся перенести постійну рубрику про Ро-
сию над Неву. Бо не улягає сумнівови, що одні
події стоять в звязи з другими, а російські ре-
волюціонери не криють ся в тим, що они чи-
слять на Ояму, що коли він добре справить ся
в Куропаткіном, то тоді начевно зійде сонце
свободи над великою державою білого царя. І
в тим як раз лежить великий трагізм ситуації,
що сини власного народу мусять желати своїм
братям і синам погуби з руки ворога, воліють
жертвувати далекі, хотий важні і цінні інтереси
держави, щоби здобути для себе крихітку, хоть
задаток, початок тої горожанської свободи, до
якої вже дійшов цілий цивілізований світ. Під
вражнім погромів на Далекім Сході повстали сі
реформаторські стремління, які від петицій і ме-
мориалів до тайних заговорів і кровавих демон-
страцій проявляють ся в цілій скалі «нелегаль-
ної діяльності», так як в Росії в браку можли-
сти організації і представительства, кожде збір-
не ділане чи виявлене думки представляє ся
нелегальним вчином. І в дальнім ході воєнних
операцій на Далекім Сході сі стремління будуть
безперечно черпати свою інтензивність і свою
успішність. Чи оно скінчать ся тільки на часо-
вим заворушеню, яке правительство остаточно
всюди здавить силою чи справді революційний
робітничий рух підобре вся російська інтеліген-
ція, перейме російський мужик і разом стануть
грізним муром против самовлади бюрократії, —
про се ріпати тепер еще годі. Нам, Українцям,
важійше те, чи в разі яких внутрішних пере-
мін, наші закордонні брати найдуть досить сил
у собі, щоби не дати собі видерти благ консти-
туцій чужими елементами, щоби перемочи ща-
сливо москвофільську лихорадку, від якої навіть
на Галичані не можемо увільнитися; хотий
она пропагує ся неофіційно платними і без-
платними добровольцями, та против якої ми тут
маємо сильну опору в нашій греко унійській цер-
кві. З тим же тривогами і надіями ми глядімо на
нашу дорогу Україну перед сходом північного
світла, що кровавою луною озарило російське
царство.

Вісті і поголоски.

Російський телеграфічний уряд не перепу-
скає жадних вістей про петербурські розрухи і
революційні заворушення, тому всякі вісті при-
ходять тільки посередними дорогами. Ті вісті
стверджують, що революційний рух в Росії при-
бирає чимраз ширші розміри. Пожар в Севасто-
поли «з невияснених причин» був підложений
революційними руками. Богато замешканих в

Швайцарії російських революціонерів виїхало
тайком до Росії, щоби вести революційну акцію.
Що хвиля, як кажуть ті, що видають себе за
знатоків тамошних відносин, можна надіятися
страйків в Київі, Одесі, Нижнім Новгороді, Лі-
баві і інших промислових центрах Росії. В поль-
ськім Королівстві вже почали ся несупокі, Як
Katowitz Z'g. доносить, в Лодзі прийшло вже
до стрічі між війском а робітниками, при чім
війско, як чисельно слабше, мусіло цофнутися (!)
і стягнути підмоги з околиці. Обі сторони стрі-
ляли; 20 осіб убитих, багато ранених. Робітники
здемолували багато державних будинків. В Ко-
ролівстві всьо підміноване; там не тільки робіт-
ника, але вже польського хлопа втягають до ре-
волюційної організації. Не менше грізно пред-
ставляє ся ситуація у Фінляндії, бо там всьо,
шляхта, члени союму, провідники міщанства і
народ готують ся до оружного повстання. В Ри-
дзі і Севастополі полки, вислані против страй-
куючих, відмовили послуху. — Париский Journal
доносить, що під Петербургом ушкодили страй-
куючі залізничий шлях, яким мав переїздити
цар. Висланих до направи робітників, примусили
страйкуючі занехати роботу і забрали їх з со-
бою. — Подають, що на Васильківскім острові
робітники кинули чотири бомби між війско, які
наробили страшні спустошення. Вояки кидали
трунів без всякого розвізнання до полонки в Не-
ві (!). Стан в Петербурзі стає чимраз грізнійшим.
Робітники зачинають «вружувати ся», а мають
надію, що піхота з маринаркою перейде на їх
сторону, бо вже тепер кілька баталіонів відмо-
вило послуху і не хотіло стріляти до товни. Вче-
ра від полудня наново почали ся розрухи. Тов-
на розоружила (?) два відділи війска, вислані про-
тив надтягаючих до Петербурга робітників. На
Невскім Проспекті прийшло до стрічі, при якій
війско дало кілька карабінових салів, від яких
упало трупом 170 до 200 робітників, а дуже бо-
гато віднесло рани. Натомість цілу тоту грозу
дуже невинно представляє урядовий комунікат
за вчерашній день: В протягу дня 23. с. м. не
прийшло до стріч межи товною, нарушуючою
супокій, а війском. Відділи в іск не були прину-
шені робити ужатку з оружа, бо товни при по-
яві війска розбігали ся. Підчас вчерашнього дня на-
магали ся товни припустити атак на «торговельний
базар», однак его ударемнено. Вечером робітни-
ка електричного заведення прилучили ся до стра-
ку. Наслідком сего кілька груп скористало з те-
мноти в сей спосіб, що вибили шибви в різних
улицях. Однак супокій привернено скоро. Дня
23. с. м. нікого не убито ані не рзнено (!), з дня
22. с. м. листа ранніх вносив 333 осіб (!),
з того 53 записано в амбулянсах.

Будова народного театру у Львові.

Комітет будови народного руского театру
у Львові оповіщує ось яку відозву:

Окрім складок збираних вже від довшого

чи коротшого часу на всілякі потреби руского
народу, загальні або місцеві, як на цілі будови
народного руского театру, на будову дому «Со-
кола» або на будову народних домів та на у-
держане бурсе. — стали в останніх часах вири-
нати гадки збираня складок ще на інші цілі,
як на закладане приватних руских гімназій
і взагалі середних шкіл, навіть з тим предложе-
нем, аби призбирані вже гроші на цілі будови
народного руского театру обернути на отсі ново-
вказані цілі.

Поминувши те, що така переміна призна-
ченя зложених грошей на иншу цілі є неможли-
ва вже з тої причини, бо єї не можна би пере-
вести без волі жертводавців (а сих є не сотки,
а тисячі), та з тої дальшої причини, що гроші,
зложені на цілі будови народного руского те-
атру, не лежать дармо, але видають ся на роз-
почату роботу здвигненя нашого театру (нівели-
цію площі, виготовленя планів, отвореня улиць
і т. п.), — безнастанне висуваня нових проєктів
на перше місце а усуваням змагань вже розпо-
чатих, уважаємо за річ неодвітну а навіть шкід-
ливу загальній справі народній, так як отсим
способом можемо захитати віру нашої суспіль-
ности в обдуманість і важність справи народної
до руского театру та зменшити жертвеність на-
родну на тоту цілі.

Отсим не хочемо заперечувати ваги і зна-
чя тих инших цілей народних або відводити
нашої жертволюбної суспільности, аби побіч
жертв на цілі будови народного руского театру
по своїй волі не складала датків також на вка-
зані цілі, але з огляду на суцільність нашої
акції народної та з огляду на розночате вже
діло будови народного руского театру, заявля-
ємо задля усуненя всяких непорозумінь, що в
теперішній хвилі єсть супротив витвореної си-
туації найшлюбнійшою справою будова руского
театру у Львові, не тільки яко дуже важна куль-
турна потреба руского народу, але в сій справі
і заангажована наша народна честь. Дятого
треба нам головню на тую справу сконцентру-
вати в сій хвилі наші заходи, а вже з кінцем
будучого року столиця галицької Руси може кра-
сувати ся новою святинєю рускої штуки, вели-
чати ся твердинєю сучасної рускої культури.

У Львові 23 (10) січня 1905.

Юліян Романчук, голова «Просвіти», «Народної
Ради» і руского клубу парламентарного. — Др.
Кость Левицький, заст. голови «Просвіти», «На-
родної Ради», нач. директор «Кравового Союзу
кредитового». — О. Іван Чапельський, голова Ру-
ского Товариства педагогічного. — Др. Кирило
Студинський, заст. голови Наукового Товариства
ім. Шевченка. — Др. Ярослав Кулачковський
директор «Дієстра». — Василь Назірний, дирек-
тор «Народної Торговлі». — Др. Євген Олесниць-
кий, голова Руского клубу соймового. — Воло-
димир Шугевич, голова Рускої Бесіди. — Др.
Євген Левицький, редактор «Діла». — Іларій Ого-
нєвський, голова Товариства ім. Котляревського. —
Др. Дамян Савчак, др. Щасний Сельський, проф.

В корчах щось зашеделіло.
— Може то гадина?
— Иди дурна, иди — успокоював Юзю і пер-
ший вибіг з кривілки. За ним вискочила Дзюня.
— Ідемо до хати?
— Чого, аби нас вибили? Я не дурний.
От, вилізьмо на отсю грушку і там сховаємось.
Там безпечно.
Як вивірки видрапались обоє звинно на ви-
соку грушку і усіли побіч себе на одній галузі.
А на дворі було темно. Тітки з служницями
ходили по стайнях, по комірках і накликували
їх. А они сьміялись і а тіток і з служницю.
— Ага, знайдете нас, завтра — депотіло
одно до другого.
Одна тітка перейшла навіть полід грушку,
на якій они сиділи, але не завважала їх.
Проминуло дві-три години. Навкруги успо-
коїлось. Світло по покоях загасло, тільки в ку-
хні блимав еще каганець.
Діти спустились на землю і вбігли до ку-
хні. Служниця нагодували їх і поукладали на
свої ліжка.
Завтра — думали собі діти — повстаємо
рано, досьвіта і втечемо в поле.
Але рано заспали, а тимчасом увійшла до
кухні тітка Пракседа.
Є пташки, самі поприходили? А то ще

ліпше — говорила тітка і досягнула а за печи
тростину.
Заспані діти не знали з початку, що з ними
діє ся. Коли побачили в руках тітки тростину,
нагадали собі скоро вчерашню лямпу і зірвались
на рівні ноги.
— Хто збив мою лямпу, кажіть — кричала
Пракседа, зближаючись до дітей. — Що, ти
Дзюню?
— Ні цьоцю, то не я...
— А хтож?
— То не я...
— Ще брешеш? Ти збила! Наві виділа
тебе, як ти втікала! Ти пуста дівко! Ти брех-
лива!
Кілька тростинок впало на рамена і плечі
малої псотниці. Дзюня дусила ся слізмами.
За кару не дістанеш нині цілий день нічого
їсти.
— А ти де був? — звернула ся відтак
тітка до хлопця.
— Я, я, я був з Дзюнею... Она мене просила,
аби я був з нею... Я не винен нічо... Я цьоцю,
я не винен...
— Ти не винен? Такий самий, як твоя
сестра — і вдарила его раз легко тростиною
по плечах.
Хлопець зверещав на ціле горло. Плакав так

жалібно, що аж бідній Дзюня жаль его зро-
било ся.
Діти виплакались під стіною, отерли очі і
побігли одно за другим до саду.
— Знаєш що, Дзюню, ходім на леваду.
— Ходім.
Побігли.
— Марш на двір, там кричіть, не тут —
крикнула Пракседа і вишала їх обоє на двір.
До левади було недалеко. Діти любили тут
найрадше бавитись. Тут в корчах співав часто
соловейко, тут по деревах гніздились різні
пташки, а по вогкій сіножати походжав поваж-
ний бузько. Юзю бажав нераз сіймати сего
поважного добродія, а всі его забіги були да-
ремні.
От і тепер перший его зір увиав на сіно-
жати.
— Дзюню, видиш бузька?
— Де?
— А ось там.
— Я не виджу.
— Та о, о, біла пляма, не видиш? Він си-
дить, або лежить.
— Ага, ага, виджу.
— Тихонько зайдім і може зловимо. Але
тихонько, на пальцах. Не говори нічо. Ходи за

Іван Левитський, проф. Петро Огомовський, о. Ал. Темницький, др. Стефан Федак, др. Микола Шулєвич, др. Михайло Коцюба, члени Комітету будови народного руского театру у Львові.

3 державної ради.

Зараз по год. 11. розпочало ся засіданє палати послів, після приходу до салі нарад членів кабінету з президентом-міністром бар. Гавчом на чолі. З президії відчитано насілі там письма від др. Кербера і бар. Гавча про уступленє і заіменованє провідником правительства, як також про іменованє гр. Біляндт Райта міністром внутрішніх справ, а шефа секції Кляйна управителем міністерства справедливости.

Президент палати присьвячує посмертну згадку послам Евг. Абрагамовичови і Зенальови, а відтак міністер-президент бар. Гавч, серед загальної тишини і напруженої уваги заяв слово, зазначаючи на початку, що першам завданєм правительства буде старати ся, щоби важні і нетерплячі проволочки предложєна стали сплагоджені обома палатами. Не віддаючи ся оптимізму, бесідник висказує надію, що тепер настали условини осягнути ту працю, якої очікують держава і горожани від конституційного устрою. Робучість палати лежить в інтересі не тільки держави, але і єї самої, бо дасть їй ваготу виконати сей вплив на державні діла, який їй прислугує. В такім разі зникнуть також побуюваня, немов би інтереси Австрії в області держави були загрожені і немов би точка тягару перевернула ся на єї векорність (грімкі оплески). Коли палата приступила до праці, то тим самим вже є дані услівя до порішеня найважнішого австрійского проблему, іменню зближеня і порозуміня між Чехами а Німцями. Правительство, як урядничий кабінет, стоїть на становищу цілковитої безсторонности, а пересьвідченє, що правдива згода мусить проявити ся не тільки у спільнім діланю послів в палаті, але також і при співділаню дотячних заступників люду. Кождий крок в тім напрямі правительство відобре з радістю, а буде при тім робити ужиток зновні зі своїх прав, бережачи рівночасно повагу і публичний порядок (оплески). Президент міністрів вказав відтак на найважніщі законодатні праці, які палата має полагодити, заповів як найдалше ідуче поперте правительства для промислу, торгівлі і рільництва, заявив, що небавом буде предложєна промислова новєля і заізначив, що правительство узичить підіертя всім справам працюючого населєня. Вкінці міністер-президент виступив з апєльом, не тільки в імени правительства, але в імени вітчизни, щоби настала доба праці і порозуміня.

Виводи міністра-президента переривано кількакратно оплесками і при кінці нагородженою. Я зловлю за одно крило, а ти харай за друге. Ходи!

Як кіт за мишою, так Юзю з Дзюною заходили тихцем і підступно до бідного бузька. Осє вже лише кілька кроків. А бузьок сидів спокійно і не ворухнувся. Юзю дав знак Дзюні. Нетрубом кинулись обоє на свою жертву і оплели єї своїми малими руками.

— Дзюно, держи, не пускай — кричав рознаіленілий і урадований Юзю.

Але Дзюня не мала потреби держати, бо бузьок не втік. Він заледвя підніс голову, глянув сумними очима на своїх напасників і сидів спокійно далі.

— Він слабкий бідак — жалувала дівчина

— А може причаївсь лише?

— Але де, він хорий, диви, який сумний і блідий. Ливім єс. Даймо єму хіба води напитись.

— На капелюх, зачерни осє з рова води і дай єму налитись.

Бузьок хлєпнув трохи води і підніс єя.

— Він буде здоровий, але мусимо єго доглядати. Злаш що, Дзюно, возьмім єго до дому.

— Добре.

(Конець буде).

во їх трєвалім, гучним аплявєм. Задля вагисих енуціяцій подамо їх в цілости. По відчитаню впливів пос. Хоц поставив ввєсенє на дискусію над заявою правительства, але ввєсенє відкинєно знатною більшостию. Засіданє замкнєно, назначаючи слїдуєче на завтра.

Н О В И Н К И.

— **Калєндар.** В четвер: руско-кат. Єрмила, Стратоніка; римо-кат. Полікарна еп. — В пятницю: руско-кат. Отців синайских; римо-кат. Іоана Золотоустого.

— **3 Рави рускої** пишуть нам: Нововибраний Виділ Товариства „Руский Народний Дім“ в Раві рускій уконституував ся на засіданю дня 23. с. м. як слїдує: Голова о. Виктор Сиротинський парох в Камінці новій; заступник голови о. Іван Кипріян парох в Немирові; секретар о. Юстин Мапастирський парох в Голім; заступник секретари п. Василь Сідельник в Раві рускій; господар: о. Юрій Жук парох в Вербиці; заступник господаря п. Василь Головка в Любичи кам.; касиєр о. Льонгін Тустановский парох в Вільках мазовецких; контролєр о. Антін Колпачкевич парох в Гійчу; бібліотекар п. Лука Томашевский в Новосїлках кардинальних. Надзираюча комісія, до котрої вибрані суть яко члєни: о. Евген Горницький парох в Раві, п. Юліан Винницький купець в Раві і о. Іван Козак парох в Потилічи а, яко заступники о. Антін Паславский парох в Деветарі і о. Ниль Богдан Ломницький парох в Гребеннім, має уконституувати ся в найблизнім часі. — Щоби дати почин до організації руских сил Равиціян, порішив Виділ на ввєсок заряду місцевої Чтальні „Просвіти“ утворити в Раві рускій „Руске Касино“, в котрім мають гуртувати ся Русини з міста і повіту, та подбати про власну хату, в котрій мають знайти приміщенє і другі рускі інституції так місцеві як і повітові. З огляду на се, що Виділ має гадку прєступити як найскорше до отворєня так дуже у нас конечної „Бурси селяньскої“, просимо всіх члєнів, щоби надіслали вкладки члєвські на рік біжучий (по 2 К) та щоби подбали о прєднанє нових члєнів. Голова *В. Сиротинський*. За секретаря *В. Сідельник*.

— **3 Дрогобича** доносять нам: Дня 2. лютого вечерєм устроюють дрогобичкі Русини в міській салі в Дрогобичи духовний концерт в 50-літні роковини проголошеня догми о Неворочнім Зачатю Пречистої Діви Марії. В концерті обіцали взяти участь профєсор університету др. Кирило Студинський з відчитом про культ Пречистої Діви Марії на Руси і оперовий епівак п. Гавк. Крім того в ірограму концерту вхвдять ще гра на фортепьяні і продукція мішаного хору, а також деклямація. Осєм запрашає са доохресну інтелігенцію до як найчисленнішої участі. Програма концерту буде ще в тих днях оголошена. Чистий дохід з того концерту призначує ся на добродійні ціли, в першій мірі на селяньску бурсу в Дрогобичи. — За комітет: *Володимир Йойко*.

— **Пожарний „Сокол“ в Чернокінцях великих**, гусєтинського повіта, засновано на статутах львівського „Сокола“. Ц. к. намісництво вже затвердило статут.

— **Краєва рада шкільна** затвердила Фр. Крєчка дійсного учителя гімназії в Ярославі приділеного до П. гіми. у Львові, і Вол. Кричньського, дійсного учителя гімназії в Золочєві, вчительським званю і надала їм титул профєсора: — затвердила вибір: Алекс. гр. Скарбка і о. М. Матковського на делегатів до кр. ради шк. в Рудках, Бол. Гашина Верхшльського на заступника окр. ради шк. в Зборіві, Стан. Весоловського на делегата гром. ради до окр. ради шк. в Золочєві, Кар. Морвіца на делегата гром. ради до окр. ради шк. в Бережанях, Ник. Бойченюка учит. в Косові на представителя учительського званя до окр. ради шк. в Косові, Фр. Іравта директора виділової школи в Золочєві на представителя учительського званя до окр. ради шк. в Золочєві, Льва Світковского учителя в Глубічку на представителя учт. званя до окр. ради шк. в Борцєві; — назначила Алекс. Дєшаковского управителя школи в Підгайцях на другого представителя учительського званя до окр. ради шк. в Підгайцях; — іменувала Івана Міляна учит. 4-кл. шк. в Гжегуршках, заступником учителя в учительській семінарії муж. в Самборі, а заступниками учителів в гімназіях: Здисл. Вілюша у Львові і д-ра Як. Тайвіна в Бродях.

— **Де пішли галицькі полки?** У Львові кружляє чутка, що галицькі полки, які виїхали на Угорщину, розміщено на полудневих окраїнах Угорщини, звідки би можна їх легко перекинути до Македонії. Скільки правди в сій поговірці, побачимо небавом по скінченю виборів на Угорщині.

— **3 львівської архієпархії.** Богослужебні стипєндії з фонду Шашкевича одержали: Макс. Кінаш у Львові, Пав. Чехут в Вербилицях, Вас. Терещук в Добровлянах, Петро Петриця в Золочєві і Кєєн. Роздільский в Плетєнцях. — В

пропозицію на Сороцко прийаті: Сальв. Волковський, Йос. Мартинєць і Мих. Моссора, а крім них: Ант. Сосєнко, Евг. Купчинський, Юл. Левницький, Ал. Яворский, Юл. Борачок, Дєн. Коцюба і Юл. Бачинський. — На конкурс з речинцем по 13. н. ст. мая розписані парохії: Плуґів, Дмитровичі, Олексичі і Лдзіє, а парохія Сінява з речинцем до 28. н. ст. лютого.

Всячина.

— **Ради для танцюючих пань на вечерницях.** Найперше стрій. Найліпше убрати, що хто... має. Лише не все параз. Вправді тепєр зима, але якосє не випадє. Сукня повинна бути сьвіжа, пристайна і заплачена. Молоді пані замужні повинні приходити на вечерки, по можности, без мужів. Не вільно приводити з собою на балі домашніх звїрат як осів, котів і т. п. Панна, панночка має бути гарна як ранна зоря в літі, займаюча як новєля Мопасана а весєла як полька «рахцяхцях». Мовчалива, сумна панна зі спущєним носиком, подобати єя не може. Підчас гуляня порадо є говорити на яку небудь тему. Можна згадати про приданє, натякнуту про музику, хвалити символічну поезію, захвалювати імпрєсїонїзм, взагалі можна говорити про все, про що не має ся ніякого понятя. Така розмова йде найгладше. Найлекше «пускати» недоговорєні рєчєня. Сє дуже настроєво. Якби панночці лучило ся упасти на балєвій салі, то скорше не треба вставати, аж поки не підбїжить хтосє з палів. Якби до чвєртї години ніхто не надбїг, то можна позволи вставати. З панною повинні приїхати родичі. Татко має сидіти коло буфєту і фундувати кождому панови, що танцює з єго дочкою, а мама дримати на салі під стїною і пробудити єя аж тоді, коли стане тещєю.

— **Зима в Італії.** Північна Італія ще ніколи не знавала такої тяжкої зими, як сєго року. Всюди аж по Рим упали сніги і не топлять єя, як було иншими роками. В Турині і Медіоляні здержано рух трамвайів і залізничних поїздів наслідком глибоких снігів. В Вердєллі упав сніг на пів метра грубий і перервав комунікації. В Пармі мороз дійшов до —9° Ц. В Мантуї, Вероні, Модєні і Рєджіо Емілія гостить петербурєка зима. В Генуї портові робітники наслідком студєни перєрвали працю. В Фльорєнції надають тепєр сніг. В Римі сніг лежав кілька днів і стоєв єя. Італійці непричні до таких пакостий природи хорують цілими родинами. А треба знати, що в Італії не всюди є по домах печі до огріваня помешкань. Найгірше зі всіх виїшли на італійським підсоєню хорі на груди Європєйці, що з півночи перенєсли єя на зиму до ладїдного відєєня в Італії.

— **Направа російських затоплєних кораблів.** Як звїсно в портартурській пристані лежить на дні вода много затоплєних кораблів, які придали би єя Іванцям, але дістати їх звїдтам не можна легким конітом. В тій справі відбула єя в Токію нарада офіцирів маринарки. На нараді один з офіцирів подає проєкт, аби пристань відділити від моря греблюю і випомпувати з неї воду, а тоді легко буде можна дістати затоплєні судна і направлєні прилучити до япаньскої фльоти. В инних условинах така праця не оплатила би єя, але тут, де ходить о цілу російську фльоту, инний спосіб добути і направи кораблів є неможливий.

— **Нафтові мотори.** Проба приміненя нафтових моторів на рибальских човнах і малих суднах дали добрий вислїд і мабуть недалекий час, коли нафтовий мотор випє парові машини на водних суднах меншої величини. Конструкція нафтових моторів вже так далеко улїпшена, що можна би їх уживати навіть на торпєдєвцях, бо сила одного мотору прєдставляє силу 150 парових коний, а тягар і величина мотору незвичайно малі. На зборах цивільних інженєрів в Парижі обговорювано проєкт заведєня моторів на водних суднах і зазначєно при тім, що такі судна мусїли би мати замість дотєперішних великих шруб малі водні шруби, але в значно більшим числі. Тоді скорість плавби судна змогла би єя значно, а судно майже ховзало би єя по воді, а не перєтїнало би воду, як сє є при парових суднах з великими шрубами.

Наука, штука, література.

— **Коломийский „Поступ“** популярно-науковий тижневник, почав 3-ній рік вєствованя і замїстив в 1. ч. з 1905. р. отєї статі: Від видавництва. — На склоні року. — Рільничі школи в Галичині. — Новий рік в Янаїї. — Найінші твердині та їх оборона. — Всячина. — В фєйлетоні: Мюх, А. Чєхова.

Телеграми

з дня 25. сїчня.

Петербург. Царским указом передано Петербург і цілу петербурєку губернію під необмежену власть генєрал-губєрнатора.

Бєрлін. Local Anzeiger доносить, що всі російські університети будуть замкнєні.

Між іншими арештовано в Петербурзі Макема Горкого і Карєва.

Париж. Нивійний N-w Jork Herald в парискім виданю доносить, що в Петербурзі настали нові розрухи. Робітники уживали динамітових бомб при стрічах з війском.

Будапешт. Pester Lloyd-ови доносять, що в Сажбоба вивернено фякри, якими їхали ліберальні кандидати, в Пальфа товпа обкинула снігом ліберального кандидата, в Семієн опозиційні виборці підпалили два доми.

Льондон. Кореспондент Daily Mail-у доносить з Петербурга, що вчера часть гарізона з Царєского Сєла вирізала сотки людей у фабричній осєлі Колпін коло Петербурга.

Льондон. Standard-ови доносять з Петербурга, що Гапон видав маніфєст до війска, в яким проклямає «святю війну» і звільняє жовнірів від присяги вірности для царя.

Ліберальний комітет оголосив маніфєст (з 250 підписами) до всего російського народа. В маніфєсті оголошено, що цар виновін війну цілій Росії.

Відень. Через Берлін пущено ту чутку, що становиско гр. Голуховєского стало захитанє в причини сєрбської справи. Вже навіть наводять єго наслідника, яким має би бути бар. Ерєнталь, австро-угорський амбасадор в Петербурзі.

Colosseum в пасажи Германів при ул. Соняшній у Львові. від 16. до 31. січня 1904. Нова сензаційна програма.

Щоденно о 8. год. вечер представлєнє. В неділі і сьвята 2 представлєня о 4. год. попол. і о 8. год. вечером, Що пятиниці High-Life представлєнє. Білєти вчаснїше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9.

Лєв Лопатинський. ДО БРАЗИЛІЇ! драм в галицького, єміграційного руху в 4 актах. Цїна 80 сот. «Дло» (ч. 53, з дня 7. марта 1898) писало в фєдєративі про сю драму: Сам предмет цікавий і амальовани єго справи артистичнє.

Вєліякі КУПОНИ вильєсовані цїнні папєри вишлачує без потручєня провізії або контів Контора вимїни ц. к. упр. гал. авіц. БАНКУ Гіпотечного. Ілюстровані переписні листки новорічні і рїздвяні в великім виборі в Сокильскім Базарі у Львові, ул. Руска 1.

Цїнник львівської Палати торговельної і промислової.

Table with columns for 'плат.' and 'зад.' and rows for various bank and interest rates. Includes sections for 'I. Анції за штуку', 'II. Листи заставні за 100 К', 'III. Облігації по 100 К', 'IV. Льоси', and 'V. Монети'.

Розклад поїздів залізничних обовязуючий від 1. мая 1904. (Приїзд і відїзд поданий пісал середно-європейського часу).

Large railway schedule table with columns for arrival and departure times from Lviv. Lists destinations like Krakow, Berlin, Vienna, and various regional stations.

Надісланє. Др. Мирон Вахнянин лікар клініки львівського універс. б. лінар клініки проф. Лайдєна в Берліні пординує у внутрішних недугах від 3-5 попол. ул. Академічна ч. 26. (мезанін). ОКУЛІСТ Др. ЯРОСЛАВ ГРУШКЕВИЧ ординує при ул. Личаківській ч. 19 А від 11-12 і від 4-5

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ. Приходять на головний двірєць: з Брухович 6:42, 7:00 рано, 11:45 перед полуд. 3:00, 4:30 і 5:13 пополуднє, 7:34 і 8:59 вечером. (до 11:9 вкл.) з Яіова 8:20 рано, 1:16, 4:45 попол., 9:25 вечером (від 1:5 до 3:0) вкл., 10:0 вечером (від 15:5 до 31 вкл. в неділі і сьвята).